

Vrouwen in hun element bij diepe emotie en onderkoelde humor

Wie naar SPOT gaat, weet dat er tijdens en na de voorstelling te denken valt. Want de Doetinchemse theatergroep staat voor diepgang in de te spelen stukken. Dit keer: twee eenakters met als thema wraak.

In Bloedroof, een verkorte bewerking van de Griekse tragedie Medea van Euripides, spreken het beeld en de tekst onmiddellijk voor zich. Medea, die vindt dat ze als oud vuil wordt behandeld, zit bloednerveus rokend in een cirkel van volle vuilniszakken en rommel. Bij haar een staande asbak. "Haar handen omklemmen niet de chromen standaard. Haar handen omklemmen hem. Nog even. Nog heel even. Dan wreekt ze hem", klinkt de poëtisch aandoende, beeldende tekst uit 2001 van Anouk Saleming.

Dan ontspint zich een intrigerend - magisch-realistisch aandoend - spel, waarin hoofdrolspeelster Charlotte Leric zichzelf diep kwelt om haar man Jason die haar om een koningsdochter verliet. Uiteindelijk mondt haar kwelling uit in moord op de vervloekte minnares en op Medea's twee kinderen.

Er is passie bij de spelers, bij de wraakzuchtige Medea en de kwelgeesten die om haar heen dansen en haar gevangen houden in zichzelf. Daar waar emoties heftig worden, geven vooral mannelijke spelers de tekst gedragenheid mee en raken de vrouwen de kern van wat de ziel doormaakt echt. Ze gaan intens 'los'.

In Nu even wel nemen speelsters Hanneke van Vonno, Annelies van Rijssen, Astrid Kock en Charlotte Leric je mee in het verhaal van drie vrouwen die een vierde op het matje willen roepen, omdat ze een buitenechtelijke relatie had met de overleden man van één van hen. De minnares laat zich wel roepen, maar naarmate het spel vordert, blijkt dat ze niet van plan is op een matje te gaan. Integendeel.

De vier vrouwen spelen het realistische verhaal meesterlijk. Dat zit 'm in de natuurlijke, vlotte, overtuigende en hartstochtelijke manier waarop ze omgaan met de nietsverhullende, spitsvondige en eigentijdse teksten van schrijfster Maria Goos (die onder andere de tv-series Pleidooi en Oud Geld schreef). Vol in de emotie laten ze je bij hen aan tafel zitten in het afgesproken, cachet hebbende restaurant. Daar waar niet de minnares, maar de echtgenote en vooral haar zus worden teruggeworpen op eigen levensvragen.

Twee intrigerende voorstellingen, waar subtiele muziek- en belichtingsaccenten emoties versterken.

Josee Gruwel